

IN MEMORIAM

ПИЛЕТИЋ ИВАНКА, библиотекар

Августа месеца 1963. године навршава се година дана од смрти Пилетић Иванке, библиотекара Народне библиотеке СРС у Београду.

Рођена 28. IV. 1892. године у Грабовцу на територији СР Србије. Завршила је Филозофски факултет у Београду са стручним библиотекарским испитом. Заволела је библиотекарски посао и највећи део своје службе провела је као библиотекар Народне библиотеке.

Била је добар стручњак и цењена као библиотечки радник и као таква радила је на одговорним радним местима у Библиотеци. Једно време радила је као шеф Општег одељења, затим постаје руководица Одељења читаонице и ту ради на формирању азбучног каталога, доцније поред овог рада постаје и инструктор за уздизање библиотечких кадрова. Волела је млади нараштај библиотечких службеника и да би им помогла у разумевању библиотечког посла путовала је на терен у унутрашњост земље где је водила библиотечке курсеве на којима су многи млади библиотекари и књижничари ширили своја знања из теорије и праксе библиотечког посла. У овом периоду нарочито се истицао њен рад у помоћи библиотекарима на Космету. Последње године свога рада у Библиотеци провела је на обради приручника, са ког посла је и пензионисана марта 1953. године.

Необично добра као човек и друг, била је увек насмејана и весела, из ње је зрачила нека топлина, нека простосрдачност. Из њеног рада остала су нам у сећању нарочито два момента. Један када са великом озбиљношћу полази на терен у унутрашњост земље дајући нам на знање да приступа једном озбиљном и тешком послу, други како седи за својим радним столом претрпаним приручницима које она обрађује и слаже свуда око себе тако да се њено лице, већ старог библиотекара, једва назире иза тих књига које је она волела, са којима се сродила и које су постале саставни део њеног живота.

Волели смо када је после пензионисања навраћала у Библиотеку да нас види, да види своју радну собу, своје књиге, а она је у почетку то често чинила, а онда су наишли дужи временски размаци када је није било. Последњи пут била је јула 1962. године. И ако већ у годинама из њених очију зрачила је она иста топлина и љубав према књигама; говорила нам је „Дошла сам да вас видим. Вуче ме нешто к вама, овим књигама. Хтела бих да их стално гледам а себе замишљам да сам још ту, да их обрађујем, а као што видите, то више нисам у могућности да чиним, али је жеља јача од немоћи, даје ми неку снагу, мисао да могу и ја онда дођем овде”.

Било је то јула 1962. године, а већ августа исте године нестала је из живота заувек.

Овог месеца 1963. године навршава се годину дана од њене смрти, неће нам више доћи, а ми је очекујемо иако знамо да то она више не може да учини. Смрт нам је отргла, а ми смо од смрти отргли сећање на њу, драгу нашу најстарију библиотекарку, на њен рад, на њену љубав према књигама. То сећање остаје у нама упркос свим законима нестајања у животу и живи са њом заједно.

Олга Прокић